

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXV, Nr. 9

septembrie 1957

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

REZULTATELE

Eînd citim al doilea capitol din cartea „Faptele Apostolilor“, ne dăm seama de rezultatele minunate ale revărsării sau botezului cu Spiritul Sfânt asupra ucenicilor. Evenimentul din ziua aceea memorabilă nu putea să rămână ascuns, și ni se spune în v. 6: „Cînd s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încreme-

menită“, cînd au văzut cu ochii lor și au auzit cu urechile lor, puterea ce se desfășura în viețile primilor credincioși, îndosebi că fiecare auzea auzea Evanghelia în propria sa limbă. Biserica și-a dublat numărul membrilor, și-a triplat numărul lor, și sufletele nu conțineau să vină, să primească botezul și să se adauge credincioșilor lui Hristos, Domnul lor înviat și înălțat. Se săvîrșeau fapte minunate, „prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Iși vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia, și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor, pe cei ce erau mîntuiți“. Fapte 2,43—47.

Rugăciunile lor nu mai erau fără putere, și nu mai rămîneau neascultate, ci „după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați, ... și ei vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile sînt ale lui, ci aveau toate de obște. Fapte 4,31.32. Dumnezeu le-a dat atîta trecere înaintea oamenilor, „încît mulțimea îi lăuda în gura mare. Numărul

RUSALIILOR

celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult; pînă acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe, și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca atunci cînd va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul dintre ei. Mulțimea, de asemenea, alerga la Ierusalim din cetățile
(Continuare în pag. 14)



Un alt aspect al lucrării lui Hristos ca Mare Preot, este arătat în Ebrei 9, 15. Acolo, El este arătat ca „Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca prin moartea Lui, pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dinții, cei ce au fost chemați, să capete jăgăduința unei moșteniri veșnice”. Cuvîntul „testament” este redat exact prin cuvîntul „legământ”. Moise a fost mijlocitorul vechiului legământ (Exod.

Hristos,

20,19 ; 32, 30—32 ; Gal. 3, 19) Hristos este Mijlocitorul noului legământ — Condițiile mîntuirii în zilele din vechime au fost aceleași ca și cele din noul legământ — credința în Hristos.

De aceea, nu este nicio deosebire între cei care au fost chemați, fie că unii au fost chemați înainte de răstignire, iar alții după răstignire. Făgăduința moștenirii veșnice rămîne valabilă pentru toate timpurile. Dacă Legea lui Moise nu putea să ofere omului iertare pentru anumite păcate, în schimb credința în Hristos face ca binecuvîntarea iertării să aibă putere asupra tuturor păcatelor. „Oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ai putut fi iertați prin Legea lui Moise”. Fapte 13, 39.

Ca mijlocitor al unui nou legământ, singele lui Hristos, curăță nu numai păcatele făcute în timpul noii dispensațiuni, ci și pe cele săvîrșite în timpul vechii dispensațiuni. N-a existat o jertfă, desăvîrșită pentru păcat, pînă cînd n-a venit Hristos și S-a adus pe Sine însuși ca jertfă. El a fost Mielul cel fără cusur care a fost junghiat de la întemeierea lumii, și jertfa Lui, înlocuiește toate celelalte jertfe. De fapt, toate jertfele aduse pentru iertarea păcatelor, arătau spre Hristos, iar dacă Hristos nu S-ar fi adus pe Sine însuși ca jertfă pentru păcat, făgăduința moștenirii veșnice n-ar fi fost asigurată pentru nimeni. Intreaga lume ar fi fost pierdută pentru veșnicie. Pe cînd așa s-a realizat o răscumpărare pentru vecie. Ebr. 9, 12.

Dumnezeu S-a ocupat totdeauna de păcat, pe temeiul singelui lui Hristos, încă din vremea cînd Adam și Eva au păcătuit în Eden. „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El, toate lucrurile, fără plată?” Rom. 8, 32 Cerul întreg a fost înglobat în dăruirea lui Hristos pentru ca să se asigure mîntuirea întregii lumi. „Căci Legea n-a făcut nimic desăvîrșit, dar a adus o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu... Prin atît de multe a fost făcut Isus chezașul unui legământ mai bun”. Ebr. 7, 19, 22.

Printre alte solii aducătoare de nădejde pentru captivii din Babilon, era și cea a lui Ieremia cu privire la un legământ nou. El a profe-

tizat: „Iată, vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mînă să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: „Voi pune Legea Mea în lăuntru lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicînd: „Cunoaște pe Domnul”, ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. Ier. 31, 31-34.

Avem aici o promisiune lămurită cu privire la un legământ nou, care va lua locul legământului pe care Israel l-a călcat. Acest nou legământ nu va fi „ca legământul” pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel la muntele Sinai. Acest legământ avea să atingă „lăuntru” popoului: inimile lor aveau să fie transformate, iar Legea

Mijlocitorul

lui Dumnezeu avea să fie scrisă în inimile și în viața oamenilor. Cei care intrau în acest legământ aveau să facă experiența iertării păcatelor. Ei toți aveau să-L cunoască pe Dumnezeu printr-o experiență personală. Dumnezeu avea să devină Mîntuitorul lor personal din păcat și nelegiuire, iar păcatul nu va fi amintit împotriva lor niciodată.

Această solie are o înfățișare foarte evanghelică. Niciodată calea mîntuirii n-a fost expusă atît de limpede și deplin. O nouă zi s-a arătat. Era descoperirea planului lui Dumnezeu pentru mîntuirea omului.

În epistola către Ebrei acesta este numit „un legământ mai bun, care a fost așezat pe făgăduințe mai bune”. Ebr. 8, 6. Aceste „făgăduințe mai bune” se referă la slujba mai bună a acestui legământ, adică slujba lui Hristos. Vers. 1, 2. Urma să vină o vreme, cînd sanctuarul pămîntesc avea să fie înlăturat, iar Hristos avea să devină mare preot, „la dreapta tronului mării în ceruri”.

Ieremia a văzut dinainte această zi. El și-a întemeiat nădejde pe însuși făgăduințele făcute de Dumnezeu Semînței legământului, numită și „Odrasla neprihănită”, care avea să domnească, să facă să propășească și să „înfăptuiască judecata și dreptatea pe pămînt”. Ier. 23, 5, 6. Această făgăduință a Semînței a fost dată lui Adam și apoi a fost repetată lui Abraam și celorlalți patriarhi. Era făgăduința lui Hristos, slujitorul unui nou legământ. Isus însuși era Iehova care S-a arătat lui Abraam și i-a dat făgăduința Se-

minței. Iar Abraam „a săltat de bucurie că are să vadă ziua lui Hristos“, „a văzut-o și s-a bucurat“. Ioan 8, 56.

Noul legământ trebuie înțeles în lumina legământului încheiat de Dumnezeu cu Abraam. Prin credința lui Abraam, tatăl tuturor credincioșilor, jăgăduința a fost „chezăsluită pentru toată sămînța lui Abraam“, Rom. 4, 16. Legământul cel nou și legământul cu Abraam, sînt în mod virtual aceleași. Lucrarea mijlocitoare a lui Hristos era centrul amîndorora. „Dacă sinteți ai lui Hristos, atunci sinteți sămînța lui Abraam și moștenitori prin jăgăduință“. Gal. 3, 29.

Legământul de la Sinai, n-a schimbat legământul statornicit de Dumnezeu lui Abraam. v. 17. Numai în Hristos constă valoarea legământului cel nou. Nu există binecuvîntare care să poată fi obținută pe temeiul noului legământ și care să nu fi fost jăgăduită lui Abraam. Noi trebuie să luăm parte la jăgăduințele și binecuvîntările lui Abraam.

„Înțelegeți dar, că fiii lui Abraam sînt cei care sînt prin credință. Scriptura deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite neamurile prin credință, a vestit mai dinainte lui Abraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvîntate în tine“. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sînt binecuvîntați împreună cu Abraam cel credincios“. Ebr. 3, 7—9.

Al doilea legământ, sau cel nou, a existat în fiecare trăsătură mai importantă — afară de confirmarea lui — cu mult înaintea primului le-

N o u l u i

gământ, chiar din vremurile lui Adam. El este numit „al doilea“, din cauză că întărirea lui, s-a făcut după legământul încheiat și întărit la Sinai.

Atunci cînd a fost făcută promisiunea lui Hristos ca Sămînță, în această promisiune era de acum cuprinsă și crucea. El era Mielul fără cusur „rinduit înainte de întemeierea lumii“. 1 Petru 1, 20. Singele lui Hristos vărsat de la întemeierea lumii, era singele legământului cel nou“. Luca 22, 20.

În zilele lui Moise, credința în Hristos era arătată prin sacrificiile care se aduceau. Ele erau jertfe pentru păcat și arătau înainte spre singele vărsat de Hristos. Sub legământul cel nou, Hristos a adus jertfa propriului Său singe, o singură dată pentru toți. „S-a arătat o singură dată ca să înlătorească păcatul prin jertfirea Sa proprie“. Ebrei 9, 26.

Niciun păcat n-a fost iertat vreodată altfel decît prin vărsare de singe. Unele necurății pot fi înlăturate prin apă sau foc, dar pata păcatu-

lui, nu poate fi înlăturată decît numai cu singe. Este un lucru prea bine cunoscut peste tot, că păcatul nu a fost și nu va fi vreodată iertat altfel decît în legătură cu vărsare de singe, sau pe temeiul ei. Orice păcat care este iertat, este înlăturat prin singele ispășirii.

Pentru că Hristos Și-a vărsat singele Său cu o jertfă pentru păcat, de aceea a fost El făcut „mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca prin moartea Sa pentru răscumpărarea din abaterile săvîrșite sub legământul dintîi, cei care au fost chemați, să capete jăgăduința moștenirii veșnice“. vers. 15.

Slujitor al adevăratului Sanctuar

N i se spune că Hristos este slujitorul „adevărului cort“ Ebr. 8,1.2. Accentul care se pune pe faptul că adevăratul cort este „făcut de Domnul și nu de om“, trebuie să aibă o oarecare însemnătate. Așa cum s-a arătat în acest studiu, Dumnezeu a oferit toate amănunțele necesare, pentru ca inimile copiilor Săi să poată fi călăuzite spre Sanctuarul ceresc. El a îngăduit chiar ca templul pămîntesc să fie în întregime nimic, pentru a smulge pînă și gîndul că slujirea lui Dumnezeu și-ar avea centrul undeva pe pămînt. Acum, cînd Hristos S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu, adevăratul sanctuar este în cer.

Deși Ebrei 8, 1. 2 se referă fără nicio îndoială la sanctuarul din ceruri, punîndu-l alături spre comparație cu cel din pustie, adevărul este că deosebirea pe care o face Dumnezeu, este întemeiată pe persoana ziditorului. Adevăratul cort este ridicat de Dumnezeu și nu de om. Omul a ridicat un cort în pustie. Tot omul a clădit un templu în Ierusalim. Dumnezeu a călăuzit construirea acestui locaș. Dar acum, Dumnezeu accentuează asupra faptului că omul nu are nimic a face cu clădirea adevăratului cort. Și Dumnezeu nu plănuiește ca omul să-I mai ridice vreodată un alt sanctuar, care să slujească drept loc al prezenței Sale și unde Hristos să slujească în calitate de Mare Preot. De fapt orice încercare de a ridica un sanctuar pe pămînt,

L e g ă m î n t

sanctuar care să ia locul celui din ceruri, este privită de Dumnezeu ca o hulă. Căci aceasta ar înseamnă o negare a lui Hristos ca fiind calea cea vie care ne-a fost deschisă. Ar fi o negare a calității de Fiu și Preot al lui Hristos.

— Protivnicul. Despre aceasta satan era întru totul conștient. Abia se înălțase Hristos la cer, că satan a și început să construiască un sistem mincinos de slujire, aici pe pămînt. Primul pas pe care l-a făcut, a fost să introducă în inimile

oamenilor gândul că Hristos nu S-a întrupat cu adevărat. Acest gând a făcut multe ravagii în vremea apostolilor. Ioan scria atunci că protivnicul trebuia să vină, dar că de fapt, el și venise. 1 Ioan 2, 18. El poate fi recunoscut după cele ce ne sînt spuse în 1 Ioan 4, 2. 3.: „Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum”. „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe jurîș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpînul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică”. 2 Petru 2, 1.

Inchinarea și slujirea datorate lui Hristos, au fost luate de la El și îndreptate spre antihrist. Acest drum greșit a fost apucat, începînd cu poporul evreu cînd L-a respins pe Mesia. Uciderea cu pietre a lui Ștefan, la sfîrșitul celor șaptezeci de săptămîni profetice a marcat lepădarea publică a poporului evreu. Distrugerea Ierusalimului și a templului întimplate în anul 70 d.Hr., au fost arătate de Hristos ca fiind un semn al „uriciunii pustirii”, despre care a vorbit profetul Daniel. Atunci cînd armatele romane au înconjurat orașul purtînd sus emblemele dumnezeilor lor păgîni ca sursă a puterii lor, creștinii au recunoscut în aceasta „uriciunea pustirii”.

„Pri păgînim, Satan i-a îndepărtat pe oameni timp de veacuri de la Dumnezeu; dar marea lui victorie o cîștigă atunci cînd izbutește să pervertească credința poporului Israel. Adorînd și închinîndu-se propriilor lor concepții, păgînii au pierdut cunoștința de Dumnezeu și au devenit din ce în ce mai corupți. La fel s-a întîmplat și cu poporul Israel. Principiul că omul se poate mîntui pe sine însuși prin propriile sale fapte, stătea la temelie oricărei religii păgîne. Acum el deveni și principiul religiei iudaice. Satan izbutise să statornicească acest principiu, și oriunde este acceptat, oamenii nu mai au nici o barieră în calea păcatului”.

Hristos călăuzind lucrarea de mîntuire. Ca parte din slujba Sa de mijlocitor, Hristos călăuzește lucrarea de mîntuire, din sanctuarul Său din cer. Prin slujitorii Săi rînduiți, El își continuă lucrarea ca mijlocitor al noului legămînt. Puterea acestei lucrări este resimțită în întregul univers. Atunci cînd a dat Legea, în vechime, pe muntele Sinai, puterea Lui s-a arătat în mod vădit. Muntele se cutremură și slava lui Dumnezeu a apărut sub forma unui foc mistuitor care cuprîndea muntele. Atît de înfricoșătoare era această scenă, încît Moise însuși spusese: „Sînt îngrozit și tremur”. (Ebr. 12, 21). Israel n-a uitat niciodată această zi mare din istoria sa. Dar iată că acum a venit Unul care este mai mare ca Moise, și a intrat în adevăratul cort ca slujitor al noului legămînt. Bisericii îi sînt astăzi spuse următoarele cuvinte:

„V-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc de zecile de mii, de adunarea îngerilor, cea numărată de mare, de adunarea cea mare și biserică a întîilor născuți, care sînt scriși în ceruri și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți făcuți desăvîrșiți, și de Isus, mijlocitorul legămîntului cel nou, și de singele stropirii care vorbește mai bine decît singele lui Abel. Luați seama că nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește”. (v. 22-25).

Atunci cînd vorbește din cer, cuvîntul Lui, este ca o sabie cu două tăișuri, „viu și lucrător”, pătrunzînd pînă în cele mai adînci străfunduri ale sufletului și duhului omului, descoperind însăși gîndurile și motivele inimii. (Ebr. 4, 12). El însărcinează pe îngerii Săi să meargă înainte în calitate de „duhuri slujitoare” ale Sale, spre a sluji în folosul celor care vor moșteni mîntuirea. (Ebr. 1, 14). Aceștia „excelează în putere”, atunci cînd aduc la îndeplinire poruncile Marelui lor Conducător. (Ps. 103, 20. 21). La aceștia El mai adaugă puterea Duhului Sfînt. Atunci cînd slujitorii Săi vestesc Cuvîntul lui Hristos, vestea bună a mîntuirii, Cuvîntul este însoțit de puterea Duhului Sfînt și de îngeri din cer, și nicio izvodire pămîntească, firească sau spirituală nu poate anula lucrarea de mîntuire. Cînd solii speciale ale lui Dumnezeu au fost aduse la cunoștința lumii în decursul veacurilor, puterile răului au fost ținute pe loc, și calea spre sanctuarul ceresc a fost deplin liberă... Cînd valuri după valuri au venit persecuțiile și vărsările de sînge asupra bisericii ameninșînd însăși existența aleșilor lui Dumnezeu pe pămînt, Duhul lui Dumnezeu a ridicat un steag de luptă împotriva vrăjmașului. (Is. 59, 19). Cînd Biserica a ajuns să trăiască vremurile profetizate, o solie jinală de mîntuire a ieșit dinaintea Feței lui Dumnezeu, solie călăuzită în mod special împotriva puterilor vrăjmașului care se împotrivesc slujirii Dumnezeului din ceruri. Cînd a venit timpul ca această solie să fie dusă în lume, vremurile de necaz au fost scurtate, spre a se deschide o cale pentru proclamarea acestei solii cu putere mare și slavă.

„Lucrarea va fi asemănătoare celei din ziua de rusalii. La fel cum s-a dat „ploaia timpurie”, la revărsarea Spiritului Sfînt de la începutul Evangheliei pentru a face să răsară sămînța prețioasă, tot așa va fi dată „ploaia tîrzie” la încheierea lucrării Evangheliei, spre a contribui la coacerea secerișului. 'Atunci vom cunoaște, dacă vom continua a cunoaște pe Domnul: răsărirea Lui va fi ca zorile dimineții, și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia timpurie și tîrzie pe pămînt'. 'Bucurați-vă deci, voi copiii ai Sionului și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu moderațiune, și El va face să se coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia tîrzie... În zilele acelea — zice Domnul — voi vărsa Spiritul Meu peste toată făptura'. 'Și va fi, că,

oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit”.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai mică dovedire a puterii lui Dumnezeu, decît aceea care a caracterizat începuturile ei. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei, se vor împlini iar prin ploaia cea tîrzie la încheierea predicării Evangheliei”.

Judecata. Cu mult mai multe s-ar putea spune despre slujba de Mare Preot a lui Hristos, însă unul din aspectele ei ne atrage în mod deosebit atenția. Printre multele aspecte ale slujbei Sale ca Marele nostru Preot există și aceasta: Hristos a venit să înlătore păcatul. (Ebr. 9, 26).

Înlăturarea păcatului include în sine lucrarea judecării. Jertfa lui Hristos determină nu numai iertarea păcatului, ci și înlăturarea lui totală, excluzîndu-l cu totul încît să nu mai apară niciodată.

Dar înlăturarea păcatului nu este deplină pînă cînd plata pentru păcat n-a fost pe deplin plătită. Acest aspect al slujirii lui Hristos este o parte a judecării. În ziua ispășirii, serviciul special din acea zi nu era considerat complet, cît timp marele preot nu-și terminase încă slujba în Sfînta Sfintelor, nu pusese mîinile pe capul țapului, punînd astfel asupra lui „toate păcatele copiilor lui Israel” și-l trimisese să piară în pustie. Tot astfel în slujirea pe care o aduce Hristos în sanctuarul ceresc, după ce ispășirea a fost făcută, Hristos va înlătura păcatul odată pentru totdeauna. Conflictul dintre Hristos și Satan, dintre neprihănire și păcat, nu s-a terminat la cruce. Chiar și acum, în timp ce Hristos slujește în calitate de mare preot al nostru, această luptă continuă, neînduplecată și cu mare furie. În lumina sanctuarului din cer „sfîrșitul victorios al luptei dintre neprihănire și păcat”, este descoperit în mod limpede.

Timpul judecării. Scenele de pustiire și de suferință pe care le-a văzut profetul în viziunea sa, nu aveau să continue neîmpiedecat pentru totdeauna. Cuvîntul lui Dumnezeu a stabilit limitarea mării apostazii... Cînd un înger a întreat: „Cît timp va dura viziunea privitoare la jertfa necurmată și la uriciunea pustiirii, ca să dea atît sanctuarul cît și oștirile să fie călcate în picioare?” Răspunsul a venit imediat din partea unui alt înger: „Pînă la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit”. (Dan. 8, 13, 14).

Profetul se rugase cu însușețire: „O, Dumnezeu nostru, ascultă rugăciunea seroului Tău, și cererile sale, și să strălucească fața Ta peste sanctuarul Tău”. (Dan. 9, 17) El se gîndea la pustiirea templului din Ierusalim în timpul robiei babiloniene. El cerea de la Dumnezeu să facă să lumineze iar fața Lui asupra acestui sanctuar, să statornicească din nou slujbele Lui și slava Lui printre neamuri. Dumnezeu a auzit și a înțeles această rugăciune. În răspunsul care a venit de la înger, se amintea despre sanctuarul din Ierusalim. Dar, perioada menționată

depășește cu mult durata existenței templului din Ierusalim. Cele două mii trei sute zile profetice începînd cu anul 457 înainte de Hristos, trec cu mult încolo de cele șaptezeci de săptămîni profetice, rînduite poporului evreu și templului. Ele trec dealungul veacurilor încă 1810 ani, ajungînd adică pînă în anul 1844 d.Hr. În această unică propozițiune, îngerul cuprinde întreaga perioadă de timp intervenită între restaurarea vechiului Ierusalim și timpul cînd Biserica va fi răpită și dusă în „Cetatea Dumnezeului Cel Viu, Ierusalimul cel ceresc...”, și la Isus, Mijlocitorul legămîntului cel nou. (Ebr. 12, 22-24). Pentru el acest fel de vorbire a rămas tainic, ascuns. Bisericii, înțelesul deplin al acestor cuvinte, i-a rămas deasemenea ascuns pînă la terminarea acestei lungi perioade profetice. În repetate rînduri, profetul a căuțat să capete lumină cu privire la această viziune. Pînă la urmă, Dumnezeu i-a spus: „Du-te, căci cuvintele acestea sînt închise și pecetluite pentru o altă vreme. Mulți vor fi curății, albiși și încercați”. (Dan. 12, 9-10). În decursul lungii perioade de persecuții, cunoscută sub numele de evul întunecat, sfinții aveau să fie curății și încercați. În urmă avea să vină timpul cînd poporul lui Dumnezeu să capete înțelegere pentru aceste lucruri privind sanctuarul. (Dan. 7, 9, 10).

Văzut în lumina sanctuarului pămîntesc, „care era o asemănare pentru vremurile de acum”, în ziua ispășirii, curățirea sanctuarului denotă în mod evident o lucrare de judecată. Această ispășire era făcută odată pe an, din pricina „necurăției copiilor lui Israel și a călcărilor de lege prin care au păcătuit ei.” (Lev. 16, 16). În ziua ispășirii preotul făcea ispășire pentru popor ca să-l curățescă atît pe el cît și cortul, de toate păcatele lor. (vers. 29-34). Această era o zi de cercetare lăuntrică și de întristare a inimii. (vers. 29-31).

Curățirea sanctuarului pămîntesc era o preînchipuire a curățirii sanctuarului ceresc. „Chipurile lucrurilor care sînt în cer”, erau curățite prin strîpire cu sînge de animale, „dar însăși lucrurile cerești trebuiau să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea.” (Ebr. 9, 23).

„Dar Hristos, care a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit... nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sînge, a intrat odată în locul sfînt, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică pentru noi”. „Nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfa pe Sine Insuși, ca marele preot care intră în fiecare an în locul sfînt cu un sînge care nu este al lui... ci acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să înlătore păcatul prin jertfirea de Sine Insuși”. (vers. 11.12.25.26).

Hristos a adus jertfa de ispășire odată pentru totdeauna. El a intrat în „locurile sfînte” în ceruri, „a intrat o singură dată în locurile sfînte, după ce a obținut o răscumpărare veșnică pentru noi”. „Răscumpărare veșnică”, arată că prețul a fost plătit pe deplin și că prin jertfa

Sa, lucrarea de răscumpărare este pe deplin și pentru totdeauna împlinită.

Există încă o venire care se întâmplă între prima și a doua. Această altă venire este menționată în Daniel 7,13. Despre aceasta, proiectul spune: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului, a înaintat spre Cel îmbătrinit de zile și a fost adus înaintea Lui”.

„Domnul Hristos venise, nu pe pământ, cum îl așteptaseră ei, ci în Sfânta Sfințelor din Templul lui Dumnezeu din cer, așa cum era preînchipuit în serviciul umbrei. Domnul este arătat de proiect ca venind la data aceasta înaintea Celui Vechi de zile: „Văzui în vedenii de noapte, și iată, Cineva asemenea Fiului Omului venea pe norii cerului” — nu pe pământ — ci, „la Cel Vechi de zile și îl aduseră înaintea Lui”.

„Atît profeția din Daniel 8,14, cit și solia primului inger... vorbea despre lucrarea Domnului Hristos din Sfânta Sfințelor, adică despre judecata de cercetare; iar nu despre venirea Domnului pentru mintuirea poporului Său și pentru distrugerea păcătoșilor”.

„Venirea Domnului Hristos ca Mare Preot al nostru în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului amintită în Daniel 8,14; venirea Fiului Omului înaintea Celui Vechi de zile, despre care scrie Daniel 7,13 și venirea Domnului în Templu Său prezintă de Maleahi, sînt descrieri ale unuia și aceluiaș eveniment. Acest eveniment este reprezentat și prin venirea Mirelui la nuntă, descrisă de Domnul în parabola celor zece fecioare din Matei 25”.

Hristos a fost văzut intrînd într-o nouă fază a slujbei Sale mijlocitoare. El S-a apropiat de Cel Vechi de zile. (Dan. 7,13). Atît Dumnezeu ca Judecător, cit și Hristos Mijlocitorul, au devenit în mod vital angajați într-o lucrare, care pare că l-a adus mai strîns laolaltă ca oricînd înainte, în legătură cu lucrarea din Sanctuarul din cer. Hristos a intrat în locul prea sfințit ca să săvîrșească ispășirea. El și-a întrerupt slujirea în prima încăpere. Venise timpul cînd lucrarea generală cu privire la iertarea păcatelor luase sfîrșit. Aceasta avusese loc în prima încăpere a Templului în timp de 1800 ani. Acum urma o altă parte a lucrării Sale de Mijlocitor, care avea să se petreacă de data aceasta în locul Prea Sfințit. Nu exista nicio lipsă sau omisiune în nicio privință a lucrării Sale dinainte, care să fi determinat deplasarea Sa în locul Prea Sfințit.

„Astfel Hristos terminase doar o parte a lucrării Sale ca mijlocitor al nostru, spre a păși la împlinirea altei părți a lucrării. Și El încă pledează înaintea Tatălui cu singele Său, în favoarea păcătoșilor”.

Hristos a deschis o altă ușă, înainte de a închide pe prima. (Apoc. 3,7.8.) Arătînd astfel că o ușă este totdeauna deschisă pentru ca păcătoșii să aibă intrare la Tatăl.

Această lucrare este cunoscută sub numele de judecata de cercetare. Hristos a realizat „un

popor pentru Numele Său”, (Fapte 15,14), ca să împartă cu el moștenirea pe care El este pe cale să o primească de la Tatăl. Înainte de a avea loc „nunta Mielului”, oaspeții invitați la nuntă trebuie să șie cercetați. (Apoc. 19,7). Aceasta a fost arătat limpede de către Hristos în pilda celor poștiți la nuntă, așa cum o găsim redată în Matei 22. Înainte de nuntă, regele își cercetează oaspeții.

„...să văd dacă toți sînt îmbrăcați în veșminte de nuntă, în haina fără pată a unui caracter spălat și albit în singele Mielului. Cel aflat fără veșmînt e aruncat afară, dar toți cei care la cercetarea aceasta sînt găsiți îmbrăcați cu veșminte de nuntă, sînt primiți de Dumnezeu și socotiți vrednici să aibă parte în împărăția Sa și să stea pe tronul Său. Această lucrare de examinare a caracterului, spre a hotărî cine sînt cei pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu, este judecata de cercetare, cu care se încheie lucrarea din sanctuarul din cer.

O carte, și anume cartea vieții, este pomenită în mod deosebit în legătură cu judecata. Aceasta este registrul cerului. Ea cuprinde numele acelor care L-au primit pe Hristos ca Mintuitor al lor de păcate, și au dat o mărturie publică a credinței lor. Fără îndoială că numele lui Adam este în fruntea listei căci această carte a existat de la întemeierea lumii (Apoc. 13,8). Sfinții Vechiului Testament erau conștienți de existența acestei cărți. (Exod 32,32; Ps. 69,28; Dan. 12,1).

Hristos a vorbit despre binecuvîntarea de a avea numele scris în ceruri, (Luca 10,20), iar Pavel vorbește lămurit despre cartea vieții. (Filip. 4,3). Hristos a pășit înaintea lui Dumnezeu spre a-i reprezenta pe aceia care și-au manifestat credința în El, căci El spune: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. Dar oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, de acela Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”. (Matei 10,32,33). Atunci cînd un nume înregistrat acolo este citat la judecată, se cercetează cartea de aducere aminte, spre a se stabili dacă acea persoană a păstrat credința în decursul întregii sale vieți. Dacă da, atunci Hristos va invoca meritele singelui Său în favoarea celui om. Tatăl va accepta ispășirea făcută de Hristos pentru omul acela, evidența este pentru totdeauna încheiată, și numele este păstrat în cartea vieții. În cazul cînd persoana în cauză s-a depărtat de credință și a lepădat jertfa ispășitoare a lui Hristos, numele ei este șters din cartea vieții. Această lucrare de cercetare a început cu cei morți, în 1844, și a mers progresiv timp de peste 100 ani. Înainte de împlinirea acestei faze din slujba lui Hristos, numele celor încă în viață care L-au primit odată pe Hristos și ale căror nume au fost scrise în cartea vieții, vor fi aduse spre cercetare la judecată. Aceia ale căror nume au fost trecute prin judecată, sînt pecetluiți, pentru veșnicie. Unii vor fi înviați pentru viață și vor intra în împărăția lui

Dumnezeu la întâia înviere... Alții nu vor fi aduși acolo pînă la învierea spre osîndă. (Ioan 5,29). Judecata de cercetare stabilește cine aparține fiecăreia din aceste două grupe.

Pecetluirea. Cît despre acei care vor fi în viață la a doua venire a lui Hristos, au fost luate măsuri speciale spre a-i face să fie pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu. Aceste măsuri duc la pecetluire. În cazul morților care au fost judecați, moartea pune capăt activității vieții lor. Evidența vieții lor poate fi considerată completă și cazul lor încheiat. În ce-l privește pe cel în viață, urmează să aibă loc o lucrare specială de pecetluire înainte de a se hotărî cazul lor la judecată.

„Niciunul dintre noi nu va primi vreodată pecetea lui Dumnezeu cît timp caracterele noastre au încă o pată sau necurăție pe ele. Ne răminem să remediem defectele din caracterul nostru, să curățim templul sufletului de orice necurăție. Atunci ploaia tîrzie va cădea peste noi, așa cum a căzut odinioară ploaia timpurie peste ucenici în ziua Cincizecimii“.

„Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și priveau după vremurile de 'înviorare', și după 'ploaia tîrzie, să-i pună în stare de a sta în picioare în ziua Domnului, și să trăiască în prezența Lui. O, pe cîți am văzut în vremea necazului fără adăpost. Ei au neglijat pregătirea atât de necesară, de aceea ei nu au putut primi învierea pe care toți trebuie s-o aibă spre a fi aduși în stare de a putea trăi în prezența unui Dumnezeu Sfînt“.

„Acum este vremea cînd trebuie să ne păstrăm pe noi și pe copiii noștri neîntinați. Acum este timpul cînd trebuie să spălăm haina caracterului nostru și să o albim în sîngele Mielului. Acum este timpul cînd trebuie să biruim mîndria, patima și lenevia spirituală. Acum este timpul să ne trezim și să facem eforturi hotărîtoare pentru a realiza simetria caracterului“.

„Isus este în templul Său cel sfînt și va primi acum sacrificiile noastre, rugăciunile noastre, mărturisirile noastre de păcate și greșeli, și va ierta toate nelegiuirile lui Israel, pentru ca

ele să fie șterse înainte de-a părăsi El sanctuarul. Cînd Isus părăsește sanctuarul, atunci cei care sînt sfinți și drepți, vor fi sfinți și drepți mai departe fiindcă toate păcatele lor vor fi atunci șterse și ei vor fi pecetluiți cu pecetea Dumnezeului cel Viu“.

Atunci cînd ultimul nume a trecut prin examinare și Hristos ridică mîinile, spunînd: „S-a sfîrșit“, atunci lucrarea Lui în Sanctuarul cereșc a luat sfîrșit. Acestei împrejurări i se potrivește cuvintele lui Hristos:

„Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfînt, să fie sfînt și mai departe. Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“. (Apoc. 22,11.12).

Ștergerea păcatelor. Înainte ca Hristos să vină a doua oară, ștergerea păcatelor trebuie să fie împlinită. Petru spunea: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, cînd vor veni vremurile reîn-sușeflării dinaintea lui Dumnezeu; și El îl va trimite pe Isus Hristos, care v-a fost propovăduit mai dinainte“. (Fapte 3,19.20). Vine ziua cînd se vor lua ultimele măsuri cu privire la păcat. Simpla iertare a păcatelor nu pune niciodată capăt păcatului. Hristos ar putea continua să ierte păcatele pe vecie, dar dacă nu face un pas mai departe să ia măsuri împotriva păcatului, nu se va pune niciodată capăt păcatului care a venit asupra noastră.

„Lucrarea judecății de cercetare a păcatelor și de ștergere a lor, trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului. Pentru că morții trebuie judecați după cele scrise în cărți, de aceea păcatele nu pot fi șterse decît după judecată, în timpul căreia, cazul fiecărui trebuie cercetat. Dar apostolul Petru zice clar, că păcatele credincioșilor vor fi șterse „cînd va veni timpul reîn-sușeflării de la fața Domnului și cînd El va trimite pe Isus Hristos...“.

Prelucrare de Șt. N.



GARANT E DUMNEZEU

Inrozător, ades, spre ceruri privirea mi-o îndrept cu dor,
Că în „Cetatea“ cea slăvită, voi fi și eu moștenitor!

O, țara mea, frumoasă, scumpă, cu porți eterne, strălucite,
Cît te doresc! Mărirea-ți scumpă, întotdeauna-mi vine-n
minte!

Pe-a tale pașși de splendoare doar bucurie-i și mîrire,
Ferice Ji-vor mințaiți, ce te-or primi ca moștenire.

Spre tine tainic dor m-avrage, s-ajung să te privesc în
față
Să gust din pomii care-alină, să beau din riul clar de
viață.

Pe călea vieții-obositoare, sublim imbold mi-a fost întruna
Că-n ziua răsplătirii, Domnul, voios îmi va preda cununa.

Deci, nu cedez; din nou spre tine, o Paradis dumnezeesc,
Îndrept privirea, prind putere și în credință mă-ntăresc.

Plini-se-va cu bogăție în tine tot ce pot s-aștept!
O, dacă n-ași privi spre tine; privirea unde să
mi-o-ndrept!

Credința ce-au avut martirii, doresc mereu s-o am și eu,
Că pentru toate cele scrise garant e Bunul Dumnezeu!

GH. GRAUR

Căminul nostru din Paradis

Prel. GH. GRAUR

Sn înțelepciunea Sa înfinită, Bunul Dumnezeu a găsit cu cale să jăgăduiască credincioșilor Săi o răsplătire măreață, care întrece orice inchipuire omenească.

Cugetînd la subiectul acesta, apostolul Pavel scrie următoarele: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2,9.

CER NOU ȘI PĂMÎNT NOU

Incă din vechime, profeții aveau o clară înțelegere a faptului că adevărata răsplătire a credincioșilor nu va fi în veacul acesta, pe pămîntul acesta, ci pe un pămînt înnoit.

Profețul Isaia primise din partea lui Dumnezeu următoarea descoperire, pe care o redă în cap. 65,17 al cărții sale: „Căci iată Eu fac ceruri noi și un pămînt nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte“.

Sfîntul apostol Petru reproduce această profeție, scriînd următoarele: „Dar noi, după jăgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou în care va locui neprihănirea“. 2 Petru 3,13.

Pentru unii oameni însă, jăgăduințele acestea minunate li s-au părut din cale afară. Ei au căutat să le dea chiar o interpretare simbolică. „Teama de a face ca moștenirea noastră viitoare să pară prea materială, a determinat pe mulți să spiritualizeze chiar acele adevăruri care ne conduc să privim spre ea ca fiind căminul nostru.“

Hristos a asigurat pe ucenicii Săi, că El merge să pregătească pentru ei locașuri în casa Tatălui Său. Cei ce primesc învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu, nu vor rămîne cu desăvîrșire neștiutori cu privire la locuința cerească... Limbajul omenesc este insuficient pentru a descrie răsplata dreptilor. Ea va fi cunoscută numai de cei ce o vor primi. Nicio minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu.

„Biblia numește moștenirea celor mîntuiți 'o țară'. Ebr. 11,14—16. Aici, Păstorul ceresc Iși conduce turma Lui la izvoarele de apă vie. Pomul vieții produce roadele sale în fiecare lună și frunzele pomului au scopul de a sluji nașunilor. Aici sînt fluvii care curg totdeauna, clare ca cristalul și de-a lungul lor, pomi jalnici, aruncînd umbra lor pe cărările pregătite pentru răscompărații Domnului. Aici, șesurile întinse pînă-n depărtări, sînt ondulate prin coline pline de frumusețe și munții lui Dumnezeu ridică creștele lor înalte. Pe aceste cîmpii pașnice, de-a lungul acestor rîuri de viață, poporul lui Dumnezeu, fiind atîta timp pelerini și călători, vor găsi un cămin“.

SPLENDOAREA CETĂȚII SFINTE, NOUL IERUSALIM

Acolo este Noul Ierusalim, metropola Noului pămînt, îmbrăcat în slavă, 'o cunună strălucitoare în mîna Domnului, o legătură împărătească în mîna Dumnezeului tău'. (Is. 62,3)... Lumina soarelui va fi înlocuită printr-o strălucire care nu orbește în mod neplăcut, dar care întrece nemăsurat de mult lumina din miezul zilei. Slava lui Dumnezeu și a Mielului se revărsă asupra Cetății sfinte cu lumina ei nepieritoare. Cei mîntuiți umblă în strălucirea fără de soare a unei vieți veșnice“.

„Lumina ei este asemenea unei pietre de mare preț, asemenea pietrei de iaspis, clar ca cristalul. Cetatea are un zid mare și înalt, cu douăsprezece porți, trei în fiecare parte. Ea are o formă patrată desăvîrșită. Ioan declară că măsura cetății este de douăsprezece mii de stadii sau 2250 km, în măsura noastră, dînd o suprafață mai mare decît Anglia, Irlanda, Scoția, Wales și insulele învecinate, adăugîndu-i-se încă peste 60.000 km. patrați. Intr-adevăr, dimensiunile ei trebuie să fie enorme cînt toate nașunile celor mîntuiți vor aduce în ea onoarea și slava lor...“

„Materialul zidului ei este de iaspis... Piatra de iaspis din Orient este peste măsură de tare și aproape indestructibilă. Coloane din această piatră au durat mii de ani și rar cînd au suferit din cauza influenței de temperatură sau timp. Temeliile zidului cetății sînt împodobite cu tot felul de pietre scumpe...“

Cînd ne gîndim apoi că slava lui Dumnezeu și a Mielului va străluci prin toate acestea, amestecînd aceste culori în splendoarea lor orbitoare, ajungem la concluzia că aceasta va fi o scenă de slavă despre care nicio minte nu-și poate forma o concepție potrivită.

„În Cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic, ca și Mielul, sînt Templul ei. Poporul lui Dumnezeu are privilegiul de a sta în comuniune directă cu Tatăl și cu Fiul. 'Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos'. Noi primim chipul lui Dumnezeu, reflectat ca într-o oglindă, în lucrările naturii și în purtarea Sa față de oameni; dar atunci Il vom vedea față în față, fără un voal întunecos. Noi vom sta în prezența Sa și vom privi slava feței Sale...“.

MUNCA NEOBOSITOARA ȘI PLINA DE ROADE

In cetatea lui Dumnezeu nu va mai fi noapte, nimeni nu va mai avea nevoie de odihnă și nici nu o va mai dori. Acolo nu va mai fi oboseală. Noi vom simți totdeauna puterea di-

minefii în noi și niciodată nu se va apropia sfîrșitul acestei puteri”.

„Viața de pe acest pămînt este începutul vieții din cer; educația de pe pămînt este o inițiere în principiile cerului; lucrarea din viața noastră de aci este formarea pentru lucrarea din viața de acolo. Ce sîntem noi acum în caracter și în servirea noastră față de Dumnezeu, este imaginea a ceea ce vom fi... Lucrarea lui Hristos de pe pămînt este lucrarea Sa din cer și răsplata noastră pentru a fi lucrat cu El în această lume, va fi marea posibilitate și privilegiul nespus de a lucra cu El în lumea viitoare. Numai cei mințuiți, dintre toate ființele create, au cunoscut prin propria lor experiență, lupta adevărată cu păcatul; ei au lucrat cu Hristos și s-au împărțășit de suferințele Sale, lucru pe care îngerii nu-l puteau face; deci, ei nu vor avea de adus nicio mărturie despre știința mințuirii, — nimic care să fie folositor ființelor nevăzute... În viața viitoare, neîmpiedecată de îngrădirile firii noastre omenești păcătoase, se găsește la lucru cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație ce se poate găsi; — mărturisind și mereu mărturisind, învățînd din nou bogăția slavei tainei acesteia... și anume, 'Hristos în voi nădejdea slavei'”.

ADORAREA ȘI INCHINAREA CEA DESAVIRȘITA

„Am încercat să ne aducem aminte de încercările noastre cele mai mari; dar ele ne păreau așa de mici în comparație cu greutatea cea atît de mare și veșnică a slavei care ne înconjură, încît n-am putut să le mai însirăm și cu toții am strigat: aleluia! cerul e destul de ieftin! și atingînd harjele noastre strălucitoare, făcărăm să răsune bolțile cerești”.

„Cu o iubire ce nu poate fi exprimată, Isus primește pe credincioșii Săi care intră în bucuria Domnului lor. Bucuria Mîntuitorului este de a vedea în împărăția slavei Sale pe aceea care au fost mințuiți prin agonia și umilirea Sa.

„Cerule este o școală; cîmpul ei de studiu, universul; învățătorul ei, Cel Nemărginit”.

„Acolo, mințile nemuritoare vor contempla cu o plăcere neobosită minunile puterii creatoare și tainele iubirii mîntuitoare. Orice talent va fi

dezvoltat, orice calitate va crește. Dobîndirea de cunoștințe nu va obosi mîntea și nici nu va istovi energiile. Aici, întreprinderile cele mai mari pot fi aduse la capăt, aspirațiunile cele mai înalte pot fi atinse, dorințele cele mai sublim realizate; și tot vor mai fi înălțimi noi de urcat, minuni noi de admirat, adevăruri noi de înțeles și subiecte noi vor contribui la dezvoltarea puterilor mintale, sufletești și corporale”.

„Acolo ne vom cunoaște în chip desăvîrșit. Acolo se va exersa în modul cel mai profund și mai dulce iubirea și simpatia pe care Dumnezeu a sădit-o în suflet. Comuniunea cea sfîntă cu ființele cerești, viața socială armonioasă, unirea cea sfîntă care strînge la un loc întreaga familie din cer și de pe pămînt, — toate acestea fac parte din experiențele vieții viitoare”.

„Toate comorile universului vor fi deschise pentru studiul mințuitorului lui Dumnezeu. Liberați de legăturile morții, ei vor atinge într-un zbor neobosit, lumi îndepărtate. Cu o plăcere nespusă, copiii acestui pămînt iau parte la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute... Cu o privire neîntunecată ei contemplează slava creațiunii: sori, stele și sisteme, toate în ordinea lor hotărîtă, încercuind tronul Dumnezeirii”.

„Și anii veșniciei, în scurgerea lor, vor aduce descoperiri tot mai bogate și mai mărețe despre Dumnezeu și Hristos. După cum va înainta cunoștința, tot așa va crește și iubirea, venerațiunea și fericirea. Cu cît oamenii vor învăța mai mult despre Dumnezeu, cu atît mai mare va fi admirația lor pentru caracterul Său... Dela atomul cel atît de mic, pînă la cel mai mare corp ceresc, toate lucrurile, atît cele însuflețite cît și cele neînsuflețite, declară în frumusețea lor neumbrită și în bucuria lor desăvîrșită că DUMNEZEU ESTE IUBIRE”.



PRIMIREA PRIN CREDINȚA

Galileenii care s-au reîntors de la Sărbătoarea Paștilor, au adus vestea despre lucrările minunate săvârșite de Isus. Cele spuse de demnitarul din Ierusalim despre faptele Lui își făcură drum prin Galileea. Ei spuneau că omul acesta ar putea să fie Liberatorul mult așteptat. Vestile sosite părea să confirme speranțele lor atât de strălucite. Se spunea că profetul ar fi declarat că El este Mesia.

Dar locuitorii din Nazaret nu credeau în El. Pentru motivul acesta Isus n-a vizitat Nazaretul atunci când a fost la Cana. El a spus ucenicilor Săi că un profet nu e cinstit niciodată în țara lui. Oamenii apreciază un caracter după măsura lucrurilor pe care ei sînt în stare să le aprecieze. Cei cu vederi strîmte sau lumești, judecău pe Hristos după nașterea Lui umilă, după îmbrăcămintea Lui simplă, și după munca de toate zilele. Ei nu puteau să aprecieze curătenia spiritului Acestuia lipsit de pată păcatului.

Vestea despre revenirea lui Hristos la Cana s-a răspîndit prin toată Galileea dînd speranță celor suferinzi și nenorociți. Vestea aceasta a atras atenția unui om de neam bun din Capernaum care era în slujba împăratului. Un fiu al acestui slujbaş era bolnav de o boală, care părea să nu aibă leac. Medicii îl sortiseră morții; dar auzind despre Isus, slujbaşul acesta se hotărî să meargă la El, să-I ceară ajutor. Copilul era foarte slab și se temeau că nu va trăi pînă la revenirea lui; cu toate acestea omul acesta a socotit că trebuie să prezinte personal cazul. Spera că rugăciunea unui părinte are să înduplece pe Marele Medic.

Ajungînd la Cana a găsit mulțime mare de oameni în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare și-a făcut loc pînă lângă Mintuitorul. Credința lui a început să tremure cînd s-a găsit în fața unui om simplu îmbrăcat, plin de praf și obosit de călătorie. A început să se îndoiască dacă această persoană ar putea face lucrul pe care el voia să-l ceară; cu toate acestea a cerut să vorbească cu Isus, I-a povestit pentru ce a venit și a rugat pe Mintuitorul să vie cu el acasă. Dar înfrustrarea lui era mai de mult cunoscută de Isus. Înainte ca acest slujbaş să plece de acasă Mintuitorul cercetase durerea lui.

El mai știa că acest om își fixase în mintea sa anumite condiții cu privire la credința în Isus. El se hotărîse să creadă în Isus ca Mesia numai dacă va face ce vrea el. În timp ce slujbaşul desperat aștepta răspunsul, Isus zise: „Dacă nu vedeți semne și minuni cu niciun chip nu credeți”.

Fără a mai gîndi la dovezile cealalte că Hristos este Mesia, acest om se hotărîse să condiționeze credința sa în Hristos, de împlinirea cererii sale. Mintuitorul văzu contrastul între credința aceasta bănuitoare și credința simplă a samaritenilor, care nu ceruse niciun semn,

nicio minune. Cuvîntul Lui, dovada mereu prezentă a dumnezeirii Lui, avea o putere convingătoare care pătrunde inima lor. Domnului îi părea rău că poporul Său, căruia i se încredințase sfințele rostiri, nu înțelegeau glasul lui Dumnezeu care le vorbea prin Fiul Său.

Slujbaşul acela avea totuși oarecare credință, pentru că el venise să ceară binecuvîntarea care i se părea lui mai prețioasă. Isus avea de dat un dar mai mare. El dorea nu numai să vindece copilul dar să facă pe slujbaş și familia lui părtași la binecuvîntările mîntuirii, și să aprindă o lumină în Capernaum, care într-un timp foarte scurt trebuia să devie cîmpul Său de activitate. Acest om trebuia totuși să-și dea seama de nevoile sale înainte de a dori harul lui Hristos. Curteanul acesta reprezenta pe mulți alții din neamul lui. Ei căutau să aibă legături cu Isus numai din motive egoiste. Spera să aibă un câștig oarecare de la puterea Lui, și credința lor o legau numai de realizarea acestui câștig; în schimb ei nu-și dădeau seama de starea lor spirituală bolnavă, și nu vedeau ce nevoie au de harul Lui dumnezeesc.

Ca un fulger de lumină cuvintele Mintuitorului au desgolit inima acestui om. El și-a dat seama că motivele din care căuta pe Isus erau egoiste. Credința lui tremurătoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere și-a dat seama că îndoiala poate să coste viața fiului său. Și-a dat seama că era în fața Cuiva care putea să citească gîndurile, și căruia totul îi era cu putință. În disperarea sa a strigat: „Doamne vino pînă nu moare micuțul meu!” Credința lui s-a agățat de Hristos ca și Iacob cînd în lupta cu îngerul a strigat: „Nu te las pînă cînd nu mă vei binecuvînta”.

Ca și Iacob a biruit. Mintuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se agață de El, cerînd cu stăruință ajutor în nevoia lui. „Du-te i-a zis El, fiul tău trăiește”. Omul acela a plecat de la Mintuitorul cu o bucurie și o pace necunoscută de el pînă atunci. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar cu o puternică credință el socotea de acum pe Hristos că este Mintuitor.

În acelaș ceas cei care vegheau lângă copilul muribund la Capernaum, au observat o bruscă și tainică schimbare. Umbra morții a pierit de pe fața copilului. Focul frigurilor a dat loc unei călduri plăcute aducătoare de sănătate. Ochii întunecați au început să strălucească de pricepere, și în corpul lui slăbit și ros de suferință a revenit vigoarea. Niciun semn de boală nu mai era în copil. Carnea lui aprinsă s-a făcut moale și plină de viață, și el a căzut într-un somn liniștit. Aprinderea îl părăsise în toiul căldurii, ziua; familia a rămas mirată și bucuria lor nu avea margini.

Cana nu era așa departe de Capernaum, ca acest slujbaş să nu poată ajunge acasă chiar

în noaptea aceea după ce se întâlnise cu Isus; dar el nu s-a grăbit cu plecarea. Abia a doua zi a sosit la Capernaum. Ce sosire a fost aceasta! Când plecase după Isus inima lui era împovărată de întristare. Lumina soarelui i se părea crudă, iar cîntecul păsărelor o batjocură. Acum simți cu totul altfel. Intreaga natură avea o nouă înfățișare. El vedea lucrurile cu alți ochi. Pe cînd mergea în liniștea zorilor dimineții, i se părea că toată natura laudă pe Dumnezeu împreună cu el. Pe cînd se afla încă departe de casă, slugile i-au ieșit în întâmpinare cu dorința de a-i ușura povara sufletească pe care erau siguri că o simte. El nu s-a arătat surprins la vestea adusă de ei, dar cu un mare interes pe care ei nu-l înțelegeau el întrebă la care ceas a început să-i fie mai bine. Ei răspunseră: „Eri în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile!“ Era chiar clipa cînd credința lui pusese stăpînire pe asigurarea: „Fiul tău trăiește“; atunci iubirea dumnezească mîngîiase copilașul muribund.

Tatăl a dat fuga să-și vadă fiul. L-a strîns la pieptul său, ca și cum ar fi fost ridicat dintre morți, și lauda fără încetare pe Dumnezeu, pentru această vindecare minunată.

Slujbașul acela dorea să cunoască mai de aproape pe Isus. După ce mai tîrziu a auzit învățăturile Lui, el împreună cu toți ai casei sale, au devenit ucenici ai Domnului Hristos. Durerea lor a fost sfințită, așa că a dus la mîntuirea întregii familii. Vestea despre această minune s-a dus în toate părțile, iar în Capernaum, unde au fost săvîrșite multe minuni ale Lui, s-a pregătit calea pentru lucrarea personală a lui Hristos.

Acela care a binecuvîntat pe slujbașul din Capernaum, vrea tot așa de mult să ne binecuvînteze și pe noi. Dar ca și tatăl îndurerat, noi căutăm pe Mîntuitorul de multe ori din dorința de a cîștiga bunuri pămîntești. Noi avem încredere în iubirea Lui numai cînd se împlinesc cererile noastre. Mîntuitorul vrea să ne dea binecuvîntări mai mari decît acelea pe care le cerem noi; și întîrziază cu răspunsul, ca să ne facă să recunoaștem răutatea din inima noastră, și nevoia cea mare pe care o avem de harul Lui. El vrea ca noi să ne scăpăm de egoismul care ne-a făcut să-L căutăm. Cînd mărturisim starea noastră rea și lipsa noastră de putere trebuie să ne încredințăm cu totul în iubirea Lui.

Slujbașul acela voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă; dar el trebuia să primească cuvîntul lui Isus, că rugămîntea lui este ascultată și binecuvîntarea dată. Și noi trebuie să învățăm același lucru. Nu pentru că noi vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă trebuie să credem. Noi trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Cînd venim la El în credință, fiecare rugămintă pătrunde în inima lui Dumnezeu. Cînd am cerut binecuvîntările Lui, trebuie să fi crezut în același timp că le-am primit. Apoi să ne vedem de lucrurile noastre, siguri fiind că binecuvîntarea se va da atunci cînd vom avea nevoie mai mare. Cînd vom fi învățat să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu „poate să facă mai mult“ pentru noi, „potrivit cu bogăția slavei Sale“, și „după lucrarea puterii tîriei Lui“.

C. A.

SĂRBĂTOAREA DE LA FOCȘANI

Sabatul de la 13 iulie a.c. a fost un Sabat deosebit pentru comunitatea Focșani. Conducerea Bisericii a hotărît să aibă loc întărirea prin binecuvîntare în slujba de pastor, a fratelui Gheorghe Amarandi.

Din partea Comitetului Conferinței Dunărea au venit frații Constantin-Grăjdinoiu Ionescu — președinte, Gabriel Mocanu — secretar, Vasile Zamfir — consilier, precum și fratele Ioan Dănilă — pastorul districtului Focșani. Din partea Uniunii au venit frații Ștefan Năilescu și Hrant Artinian. Comunitățile din district și-au trimis pe reprezentanții lor în persoanele frașilor prezbiteri și alți mulți frași și surori.

Predica de deschidere a acestei sărbători sfinte și înălțătoare, a fost rostită de fratele Năilescu. Dînsul a adus salutările calde și sincere ale frașilor și surorilor din cuprinsul Uniunii noastre. Asistența a ascultat cu bucurie și mulțumire scurtul raport pe care dînsul l-a dat în legătură cu frumoasa lucrare din patria noastră și libertățile de care ne bucurăm din partea autorităților țării. În predică s-a arătat din nou însemnătatea sfintei chemări pe care a făcut-o Mîntuitorul și pe care o face mereu celor care doresc și sînt voioși să devină slujitorii Săi. El îi

alege pe unii ca aceștia ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască cea mai bună veste care a răsunat vreodată în univers: Răscumpărarea prin meritele unui Mîntuitor care a murit pentru noi, dar care a înviat și mijlocește pentru noi în locurile de sus.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fratele Constantin-Grăjdinoiu Ionescu, cuvîntul de trimitere de către scriitorul acestor rînduri, iar primirea în rîndul corpului pastorilor de către fr. Vasile Zamfir.

După amiază s-a dat ocazie fr. Gheorghe Amarandi să-și exprime propriile sale simțiminte în legătură cu acest eveniment solemn din viața dînsului. În fața întregii asistențe dînsul a făgăduit că va pune totul pe altarul servirii, și împreună cu soția dînsului și cu cei trei copilași pe care îi au, vor sluji cu credincioșie și conștiinciozitate.

Cu sufletele înviorate și îmbărbătate de influența binefăcătoare a acestei ocaziuni sfinte, ne-am despărțit de scumpul nostru fraș, după ce ne-am încredințat cu toții grijei și ocrotirii Bunului Tată *ceresc*.

H. A.

Este greu să redai o explicație, să interpretezi un text biblic și să crezi după aceea, că este singura învățătură competentă care nu mai poate fi schimbată. Autorul Sfințelor Scripturi este Duhul lui Dumnezeu. 2 Tim. 3, 16; 2 Petru 1, 21. Și pentru explicarea și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu nu ne poate ajuta decât numai autorul care cunoaște totul, înțelege totul și poate adânci orice învățătură sfântă din Cuvântul lui Dumnezeu. Explicația textului din Mat. 3,4 face parte din învățătura doctrinei bisericii noastre și până vom primi o altă lumină, comentariul ce urmează poate fi luat ca ghid în interpretarea acestui text.

„Ioan purta o haină de păr de cămilă și la mijloc se încingea cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și cu miere sălbatică”. HAINA. Ioan nu întorcea numai mințile ascultătorilor săi la soliele profetilor, ci el purta și îmbrăcăminte profetilor. 2 Imp. 1,8; Zaharia 13,4. Aceasta este o mărturie tăcută a faptului că în el, slujba de profet, după o perioadă de tăcere, era restaurată în Israel. Atât prin felul său cât și prin îmbrăcăminte sa, Ioan amintea ascultătorilor săi pe profetii din vechime.

Îmbrăcăminte simplă a lui Ioan era de asemenea și o mustrare pentru excesele timpului său, pentru cei ce purtau haine moi și care se găseau în casele împărătești, Mat. 11,8, și era potrivită soliei sale care se ridica împotriva păcatelor din vremea sa. Ioan proclama o învățătură care nu se potrivea cu viața pe care o trăiau contemporanii săi. Ioan 18,36. Îmbrăcăminte sa reflecta disprețul pentru lucrurile exagerate. Ioan a trăit și a predicat împărăția lui Dumnezeu. Aparența sa exterioră era un semn al soliei pe care o făcea cunoscută oamenilor.

Ioan era un Nazireu, din naștere, și viața sa de abținere și de simplitate era în conformitate cu cerințele aceluși vot sfânt. Luca 1,15, Numeri 6,3; Jud. 13,4. Dar nu e necesar să tragem concluzia că el era un esenian. Esenienii se retrăgeau din societate, și deveneau acești. Ioan a petrecut un timp considerabil singur în pustie, dar din timp în timp se amesteca cu oamenii, chiar înainte de începerea timpului de slujire oficială. Este însă adevărat că în timpul acela erau comunități de esenieni în pustia Iudeii, și în mod deosebit de-a lungul coastei de apus a mării moarte. Dar nu există nicio dovadă istorică de faptul că Ioan s-a asociat cu această sectă aspră. În același timp sînt însă și asemănări vrednice de notat între Ioan și esenieni. **MATERIAUL HAINEI.** Nu piele de cămilă cum au gândit unii, ci o îmbrăcăminte aspră, de păr, țesut foarte rudimentar. Brăul de curea, probabil din piele de oaie sau piele de capră, ca să țină strîns de corp mantia lungă și largă.

Îmbrăcăminte și hrana profetului Ioan

HRANA PROFETULUI

Grecește: trofe, folosit în sens general ca hrană. Fapte 14,17. În Iacob 2,15 ca mîncare.

O dietă de abținere este esențială pentru puterea mintală și spirituală. Ea este de asemenea necesară pentru o dreaptă înțelegere și păstrare a adevărilor sfinte din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste calități erau esențiale pentru Ioan care a venit în duhul și puterea lui Ilie, Luca 1,17 și ele sînt esențiale pentru toți aceia care au dus o solie asemenea lui Ilie și Ioan Botezătorul.

LĂCUSTELE

Pare că numele: hrana sfîntului Ioan, așa cum e numit fructul pomului numit Carob, a fost introdus în diferite limbi europene de către pelerinii medievali, ce se întorceau din Țara Sfîntă. Încă din anul 1591, în dicționarul englez-spaniol, cuvîntul: „Hrana sfîntului Ioan” e redat prin cuvîntul Carob.

Conform celor declarate în Matei 3,4 și Marcu 1,6, alimentația lui Ioan Botezătorul consta din lăcuste, (grecește acridis, plural akris), și miere sălbatică. Noi nu știm dacă scriitorii Evangheliei înțelegeau prin aceasta că Ioan nu mai mîncă nimic altceva, sau dacă aceasta constituia hrana sa principală. E de asemenea cu puțință ca lăcustele și mierea sălbatică să fi fost considerate, ca fiind alimentația specială a unui profet, după cum îmbrăcăminte sa din păr de cămilă, și încingerea cu un brâu de curea, îl arăta ca pe un urmaș al profetilor din vechime. Poate că Ioan s-a hrănit cu lăcuste și miere sălbatică numai în acele timpuri, cînd nu se găsea altceva de mîncare. Și iarăși, lăcustele și mierea sălbatică, erau poate numai reprezentantele diferitelor articole de mîncare disponibile în pustie și exprimau în felul acesta, viața de singurătate și abținere, departe de învălmășala așezărilor omenești.

Pentru că în unele dicționare cuvîntul lăcustă înseamnă vietate, insectă și unele feluri de arbori, întrebarea foarte naturală se pune: în afară de miere ce altceva folosea Ioan Botezătorul în alimentația sa?

Pretutindeni în Scriptură și de asemenea în literatura greacă contemporană, cuvîntul akris se referă totdeauna la insecte, adică la lăcustă. Acest fapt de neîgăduit a determinat pe cei mai mulți comentatori de astăzi, să tragă concluzia în legătură cu alimentația lui Ioan, că este vorba chiar de insecte. Este știut de asemenea că lăcustele au făcut parte din alimen-

tația popoarelor din răsăritul mijlociu din timpurile cele mai vechi. După legea lui Moise, unele soiuri de lăcuste erau curate pentru mâncat. Lev. 11,12, și de aceea erau îngăduite în alimentația iudeilor. Astfel comentatorii au dedus că acridele din Matei și Marcu, trebuie să fie înțelese ca fiind mai curînd lăcuste decît vreun fel de pom sau arbore.

Și totuși din timpurile cele mai primare ale erei creștine, a ajuns pînă la noi o tradiție foarte răspîndită, accentuată și persistentă și anume că atît în Matei cît și în Luca, cuvîntul acris nu însemna altceva decît o insectă sau o vietate. S-a dat sugestia că ar mai însemna și păsări mici sălbatice, mere sălbatice, pere sălbatice, rac, sau alte soiuri de diferite fructe, și însfirșit pîne albă sau roșcove.

Dintre toate cele amintite numai roșcovele parese că au o bază lingvistică (Știința care studiază limba și legile ei în dezvoltare) și o evidență antropologică, (Știința care se ocupă cu istoria naturală a omului, Studiul diferitelor rase omenești).

Pomul de roșcove se cultivă foarte mult în țările de pe țărmul mării mediterane, și în Palestina este cunoscut de la Hebron în spre nord. Fructele lui se coc la sfîrșitul primăverii. Atît pîstăile cît și boabele de roșcove, pot fi mîncate crude, fierte, sau prefăcute în făină și după aceea în pîne. Ele pot fi uscate și păstrate oricît de mult. Deși nu au un gust deosebit, totuși roșcovele acestea au o valoare substanțială de hrănire și mult timp au fost principalul mijloc de alimentație al caselor sărace din răsăritul apropiat. În unele dicționare, boabelor de roșcove li se spune pînea sfințului Ioan, iar pe de altă parte vînzătorii de grăunțe pentru hrănirea animalelor, le zic acestor roșcove, lăcuste.

Dovezile care ne conduc la idea că lăcustele pe care le mîncea Ioan erau roșcove, sînt: 1. Se arată că insecta — lăcustă — este o sursă foarte săracă de hrănire și că ea singură nu era în măsură să susțină viața omenească. Conform enciclopediei „Religia și Morala“, la articolul, lăcustă citim: „Valoare de hrănire a insectei lăcusta, este extrem de mică, și chiar dacă e însoțită de miere, este insuficientă să susțină viața. Faptul că lăcustele pe care le-a mîncat Ioan, constituiau elementul de bază al alimentației sale, este împotriva lăcustei insectă, și tinde să favorizeze fructul pomului de roșcove.

Este un fapt interesant că roșcovele erau hrana celor mai săraci oameni din țările răsăritului apropiat și încă este și astăzi. În vechime, iudeii aveau o maximă care zicea: „Cînd un iudeu ajunge să depindă numai de roșcove, se pocăiește. În legătură cu această maximă, e tocmai locul să amintim că Ioan era marele predicator al pocăinței, și că o alimentație din roșcove și miere sălbatice era foarte potrivită în lumina concepției timpului, și anume: Ce ar trebuie să mînce un predicator al neprihănirii? După cum s-a mai spus, alimentația severă a lui Ioan, împreună cu îmbrăcămintea

lui aspră, tindea să-l caracterizeze în mîntea poporului ca asemănându-se cu profeții din vechime.

Printre primii oameni care au provocat ideea că alimentația lui Ioan, includea insecta lăcustă, era Ebioniții, o grupă iudeo-creștină din Siria, a căror origine poate fi trasată din elementele iudaizatoare ale timpurilor Noului Testament. Ca și Esenienii, ei erau oarecum asceți în tendința lor și apărau o alimentație vegetariană. În aparență Ebioniții omiteau să amintească lăcustele, deși scriitorul Epifanus din secolul al șaptelea îi acuza că înlocuiesc cuvîntul akride cu ecride. În timp ce primul însemna lăcuste, al doilea însemna prăjitură, plăcintă.

Părinții Bisericii dintre Greci, despre care se presupune că aveau o mai bună cunoaștere a folosirii Bibliei în limba greacă, decît scriitorii de mai tîrziu, erau departe de a admite că acridele din Matei și Marcu, înseamnă insectele cunoscute sub numele de lăcuste. Mulți dintre ei, pare-se că gîndeau contrariul. De exemplu, aceștia considerau că acridele din evanghelie, sînt una și aceeași cu acrodia, adică fructele sau vînfurile fragede ale ramurilor pomilor sau ierburilor.

Intr-o predică asupra profeției lui Zaharia, atribuită din greșeală lui Crisostom (400 în e.n.), se face o comparație între Ilie și Ioan Botezătorul în care se spune că: unul trăise în munți, celălalt își petrecea timpul în pustie; unul era hrănit de corbi, celălalt se hrănea cu planta lăcustă, (akridas botanon). În latină au fost traduse cu herbararum summitates, însemnînd „vîrfurile“ plantelor. Intr-o altă predică, atribuită deasemenea lui Crisostom, despre Ioan Botezătorul, expresia akridas botanon, se amintește în descrierea alimentației sale și este tradus în latină: summitates plantarum, adică vîrfurile. Isidor din Pelusiata (425) e.n. specifică în epistola sa 132, că lăcustele pe care le mîncea Ioan, nu sînt așa cum gîndesc unii necunoscători, vietăți, ci din contră, erau vînfurile plantelor sau arborilor (grecește akremones, latinește summitates). În epistola a cincea, Isidor vorbește din nou despre hrana lui Ioan, ca fiind vîrfurile plantelor sau arborilor. În comentariul său asupra Evangheliei după Matei cap. 3, 4, Theofilact al Bulgariei, anul 1075 e.n., spune: „Unii spun că lăcustele acestea sînt plante, numite coarne negre, alții spun că erau fructe sălbatice de vară“.

Calistus Niceforus, anul 1400 e.n. în istoria sa bisericească, spune că „Ioan s-a retras în pustiu și a folosit ca hrană părțile fragede ale pomilor“.

Mai pot fi citați și alții cu acelaș rezultat. Scriitorii greci și traducătorii latini înțelegeau în aparență că lăcustele din Matei 3, 4, era un articol vegetarian în alimentație.

Nu se poate spune despre părinții bisericii, că gîndirea lor era influențată după cum se pare că era a Ebioniților, de o oarecare ezitare în a accepta ideea că Ioan Botezătorul mîncea alimente de carne. Atît pe oît cunoaștem, părinții

bisericii nu erau vegetarieni. Pare foarte greu să găsim o explicație solidă pentru părerea aproape generală a părinților că acridele din evanghelie ar arăta altceva decât lăcustele insecte, afară dacă s-ar găsi vreun temei lingvistic sau ceva în obiceiurile popoarelor din primele veacuri ale erei creștine.

Pare-se că numele „piinea sfântului Ioan“, așa cum se spune rodului pomului roșcovă, a fost introdus în diferite limbi europene de către pelerinii medievali ce se întorceau din țara sfântă. De pildă în limba germană, acesta este numele specific al aceluși fruct.

După dicționarul englez Oxford, piinea sfântului Ioan, a apărut în dicționarul spaniol-englez din anul 1591, ca sinonim pentru cuvântul roșcove.

Confuzia din Evanghelii cu privire la însemnătatea cuvântului acride, are legătură cu faptul că în diferite limbi, el înseamnă și o specie de insecte și o specie de pomi. Cuvântul lăcustă, vine din latinescu „locusta“ care în primul rând arată un crustaceu și apoi din cauza asemănării în formă, înseamnă și lăcustă. Adevărata lăcustă, este o insectă aparținând familiei acride, un termen latinesc care la rîndul său vine din grecescul acride.

În araba modernă, cuvântul nabat, care arată lăcusta insectă, se aplică deasemenea și pomului roșcovă. Această aplicare a termenului lăcustă și pomului-roșcovă, se datorește faptului că în grecește ele se numesc Keratia, adică coarne mici, un nume ce descrie forma lor, iar soiul de lăcuste numite cu adevărat acride, din familia acride și care se caracterizează prin coarne scurte. Asemănarea în formă pare să fie temeiul dublei însemnătăți a cuvântului în grecește, în arabă și chiar în alte limbi.

Dacă același lucru se poate spune și despre limbile ebraică și aramaică, nu știm. Totuși poate fi notat că ebreescul șacab, adică lăcustă,

greiere, e tradus prin cuvântul acris de către cei 70 în Lev. 11, 22; Numeri 13,33; 2 Cron. 7,13; Ecl. 12,5; Isaia 40,22. În ebreescul Mișnaic, Saub, arată roșcove și este echivalent expresiei arabe Charrub, de unde vine și cuvântul nostru Carob și grescul Keratia.

Din punct de vedere strict lingvistic, argumentele favorizează acridele cu insectele. Dar avînd în vedere toate evidențele contrare redată aici, nici pe departe nu putem avea siguranța că aceasta este înțelegerea corectă a termenului din Matei 3,4 și Marcu 1,6. Cele arătate aici nu ne garantează o concluzie dogmatică, cu privire la precizia alimentației întrebuintă de Ioan. Este vrednic de notat că Spiritul Profetiei îl caracterizează pe Ioan ca un vegetarian.

„De ani de zile Domnul atrage atenția poporului Său asupra reformei sanitare. Aceasta este una dintre marile ramuri ale lucrării de pregătire în vederea părăsirii cu Isus“.

Ioan Botezătorul a venit în duhul și puterea lui Ilie ca să pregătească calea Domnului și să întoarcă pe popor la înțelepciunea celor neprihăniți. El reprezintă pe poporul lui Dumnezeu de astăzi căruia i-a incredințat adevăruri sfinte ca să le prezinte oamenilor și să pregătească calea pentru a-L cunoaște pe Hristos. Ioan era un reformator. Ingerul Gabriel trimis din ceruri a dat directive cu privire la reforma sanitară a tatălui și a mamei lui Ioan. Ingerul le-a spus că nu va bea nici vin nici băutură tare și că se va umplea cu Duhul Sfînt chiar de la nașterea sa.

Ioan s-a despărțit de sine de prieteni și de belșugul vieții. Simplitatea îmbrăcăminții sale, țesută din păr de cămilă, era o continuă muștrare pentru extravaganta și risipa preoților iudei și a poporului în general. Alimentația sa compusă numai din vegetale, lăcuste și miere sălbatică, era o muștrare față de îngăduința apetitului ce stăpînea pretutindeni“.

REZULTATELE RUSALIILOR

(Urmare din pag. 1-a)

vecine, și aduceau pe cei bolnavi și chinuți de duhuri necurate: „și toți se vindecau“. cap. 5,13—15. „Numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți venea la credință“. cap. 6,7.

Este de primă însemnătate, că atunci cînd analizăm rezultatele Rusaliilor, și revărsarea ploii timpurii, să ne aducem aminte că puterea le fusese acordată pentru lucrarea la care erau chemați. Ucenicii au primit puterea ca să poată deveni martori pentru Hristos în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului. Această putere minunată a Rusaliilor, a dat mari predicatori și membri laici, foarte folositori pentru a servi pe Hristos. Ea scotea demonii, și făceau ca surzii să vorbească din plînatatea inimii lor, ceea ce făcuse Dumnezeu prin Hristos pentru sufletele lor.

Această mare putere a înlăturat orice trîn-

dăvie de la oameni, dar nu i-a făcut lăudaroși sau îngîmfați. Ea constrîngea pe oameni să vorbească cu îndrăzneală dar în umilință, în ciuda tuturor opozițiilor ce se ridicau, ca să numească păcatul cu propriul său nume, și să mustre pe toți pentru orbirea și nelegiuirea lor.

Cînd Spiritul Sfînt a căzut asupra ucenicilor, el a apărut „ca niște limbi de foc“ și s-a așezat cîte una pe fiecare dintre ei, simbol al puterii consumatoare a Spiritului Sfînt, în ceea ce privește păcatul și nedreptatea. Mai putea să simbolizeze și altceva și anume limbile și cuvintele de foc, pentru vestirea adevărului, așa cum au făcut apostolii după marea revărsare. Solia aceea trebuie să fie și pentru noi o solie care să aibă ca centru pe Hristos.

„Pe măsură ce timpul trece, mărturiile poporului lui Dumnezeu, vor deveni mai hotărîte și mai puternice, aruncînd întreaga lor lumină asupra adevărului“.

La a cincea aniversare a Constituției

In anul 1831, Adunarea obștească a Moldovei și cea a Munteniei, convocate la Iași și București, au votat cea dintâi Constituție a poporului român: Regulamentul Organic. Intocmirea acestui act legislativ a fost posibilă datorită victoriei de la 1829 a armatelor rusești asupra turcilor, victorie care a fost urmată de scoaterea principatelor române de sub suveranitatea Turciei.

Proiectul Regulamentului Organic a fost alcătuit de o comisie care la început a lucrat sub președinția consulului rus Mintziaki, iar în cele din urmă sub președinția generalului rus Paul Kisselef. În vremea aceea, principatele române se găseau sub protecția Rusiei, care, odată cu încheierea tratatului de la Adrianopol (în septembrie 1829), izbutise să le scape de sub jugul otoman. După votarea Regulamentului Organic de către cele două Adunări Obștești — care, în treacăt fie spus, erau alcătuite din păcate numai din episcopi și boeri numiți de Domn, iar nu din deputați aleși cum ar fi fost de dorit — repet, după votare, acest pact fundamental a intrat în vigoare după cum urmează: în Muntenia la 1 iunie 1831, iar în Moldova la 1 ianuarie 1832. Însemnătatea Regulamentului Organic este covârșitoare. Aceasta pentru motivul că el conținea dispozițiuni ce făceau posibilă administrarea comună a Moldovei și a Munteniei și pregătea în felul acesta unirea politică a celor două principate române.

Timp de 27 de ani, Regulamentul Organic a fost legea fundamentală a principatelor române. În 1858 i-a urmat un alt pact fundamental. De-a lungul unui secol, și anume de la 1858 pînă azi, poporul român a avut șapte constituții. Ultima Constituție — cea care este astăzi în vigoare — datează din septembrie 1952. Ea urmează imediat după Constituția din 1948, care este cea dintâi lege fundamentală a statutului nostru de democrație populară.

Consacrînd rezultatele obținute pînă la apariția ei de oamenii muncii în opera de construire a societății socialiste din țara noastră, Constituția din 1952 se deosebește fundamental de constituțiile țărilor cu democrație burgheză. Orînduirea socială și cea statală pe care o statornicește această Constituție este cu totul diferită de cea a țărilor capitaliste. Republica Populară Romînă este un stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, iar puterea de stat aparține acestor oameni ai muncii care o exercită prin Marea Adunare Națională și prin Sfaturile Populare. La baza puterii populare stă alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Regimul de stat este regimul democrației populare, care reprezintă puterea oamenilor muncii.

În Republica Populară Romînă bogățiile principale nu se găsesc în mina unor particulari care să tragă de pe urma lor foloase personale. Constituția declară aceste bogății ca proprietate

de stat, bunuri ale întregului popor. În ce privește pămîntul, acesta aparține celor ce îl muncesc. Dreptul de proprietate personală a cetățenilor asupra veniturilor și economiilor provenite din muncă, asupra casei de locuit, asupra obiectelor casnice și de uz personal, precum și dreptul de moștenire asupra proprietății personale sînt garantate și chiar ocrotite de lege. Munca este o datorie și o onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă, după principiul: „cine nu muncește, nu mănîncă”, principiu ce se găsește și pe paginile Bibliei.

O atenție deosebită acordă Constituția din 1952 drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Ocupîndu-se de acest important capitol, legea noastră fundamentală înscrie de-a lungul a 16 articole principiile de bază ale tuturor libertăților publice. Astfel ea consfințește egalitatea de drepturi a cetățenilor, dreptul la muncă și la odihnă, dreptul de asigurare materială în caz de bătrînețe, boală sau incapacitate de muncă, dreptul la învățătură, libertatea cuvîntului, a presei și a întrunirilor, libertatea cortegiilor și a demonstrațiilor de stradă, libertatea individuală și dreptul de asociere.

Minoritățile naționale se bucură de deplină egalitate în drepturi cu poporul român. În Republica Populară Romînă se asigură autonomie administrativ-teritorială populației maghiare din raioanele săcuesti, unde ea formează o masă compactă. Minoritățile naționale își au asigurate și alte drepturi, precum: folosirea liberă a limbii materne, învățămîntul de toate gradele în limba maternă, cărți și ziare în limba maternă.

Libertatea de conștiință și libertatea exercitării cultelor, care ne sînt atît de scumpe nouă adventiștilor de ziua a șaptea, de asemenea își au locul lor în actuala Constituție.

În această privință Constituția spune în articolul 84 că:

„Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Romîne”.

Acelaș text din Constituție arată în continuare că:

„Culte religioase sînt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Romîne”.

După cum se poate observa foarte lesne, legea fundamentală a Republicii Populare Romîne conține principii salutare a căror valoare nu se poate contesta. Aceste principii așează Romînia în rîndul țărilor democratice și cu adevărat civilizate. Aplicate necurmat și cu strictețe, ele vor duce negreșit țara noastră pe drumul prosperității și al armoniei sociale. Fie ca pactul fundamental votat de Marea Adunare Națională în septembrie 1952 să însemneze bunăstare, pace și fericire: atît pentru fiecare ins în parte, cît și pentru colectivitatea romînească care de cîțiva ani trăiește o viață nouă.

Respectă pe aproapele tău

„Fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși”. Fil. 2, 3 v. p.

Cuvintele de mai sus sînt date ca indemn pentru toți cei care vor să trăiască în pace și bună înțelegere unii cu alții. Ele își au aplicația începînd cu viața din cămin. Dar aceste cuvinte sînt tot altfel de însemnate în ceea ce privește legăturile cu vecinii, cu oamenii care prin munca lor sînt chemați să lucreze și să colaboreze împreună. Ele sînt valabile în legăturile noastre cu cei cunoscuți cît și cu cei necunoscuți, săraci sau bogați, muncitori cu brațele sau intelectuali, de aceeași credință cu noi sau de altă credință, fie tineri sau bătrîni, de același neam sau străini. Nimeni nu trebuie desconsiderat pentru că fiecare este om, avînd dreptul de a se bucura de toate binefacerile vieții. Aceasta ar trebui să fie o deviză de comportare în viață: „Respectă viața, munca și tot ceea ce aparține semenului tău”.

Așa ar trebui să fie. Dar ne-am întrebalt oare dacă aceeași este realitatea? Aruncînd privirile în jurul nostru, cercetîndu-ne în primul rînd pe noi înșine, vom constata adesea cît de departe sîntem fiecare individual de atingerea acestei ființe nobile și cît de departe sîntem de o viață cu adevărat armonioasă. Și pentru ce? Pentru că adesea lucrăm contrariu indemnului din Fil. 2,3 u.p.

Omul din fire este egoist. Fiecare se privește pe sine mai pe sus decît pe cei din jurul său, iar urmările nu cu care trebuie să colaboreăm împreună, iar roadele unei astfel de viețuiri sînt: în loc de unire, discordie; în loc de prosperitate, regres; în loc de frați, dușmani; în loc de iubire, ură; în loc de ochi în care să poți citi fericire și bucurie, ochi înroșiți de lacrimi; în loc de o frunte senină, o frunte încruntată; în loc de inimă deschisă, o inimă închisă. Și multe altele ar putea fi adăugate la enumerarea urmărilor dezastruoase care vin în urma nerespectării omului de către om.

Omul din fire se respectă, pretinde respectul celor din jurul său, dar ca el să respecte pe altul, acest lucru îi vine foarte greu, sau trece cu ușurință asupra acestei probleme care i s-ar părea prea neînsemnată, fără să-și ia timpul necesar să mediteze și să cerceteze acest lucru mai adînc și cu seriozitatea cuvenită. Preocuparea de persoana noastră proprie, acest lucru îl facem, și ne luăm timpul suficient de a compara purtarea altora față de persoana noastră, și cît de mult ne simțim jigniți și ofenșați dacă observăm că nu sîntem băgați în seamă sau dacă munca, efortul și realizările noastre nu sînt luate în seamă. Să fim sinceri și să recunoaștem adevărul. Dar noi cum procedăm față de alții și față de munca altora? Să fim iarăși sinceri. Prea adesea pretindem respectul și cinstea din partea celorlalți invocînd diferite motive.

Așa cum s-au crezut Iudeii superiori față de Isus, așa ne credem și noi adesea superiori față de alții. Și ca urmare spunem: respect, cinste, apreciere nu se cuvine să dăm unor oameni, care nu sînt cel puțin pe aceeași treaptă cu noi. Lăsîndu-ne călăuziți astfel, noi uităm că fiecare are un suflet ca și noi, că oricine dorește să se bucure de viață ca și noi, dorește o inimă caldă ca și noi. Sau dacă nu sîntem chiar dintre acești oameni care nu respectă pe nimeni decît pe sine, putem să fie dintre acei care respectă și pe alții, dar pînă acolo unde interesele lor se lovesc sau coincid cu interesele noastre. Atunci se schimbă situația, pentru că deodată vedem în celălalt pe adversarul nostru, pe cel care este inferior nouă, pe acela care este plin cu defecte și pe deasupra ne lăsăm călăuziți și de prejudecăți care nu fac altceva decît să scadă respectul și aprecierea față de el.

Da, o mare piedică în calea relațiilor bune între om și om o constituie adesea numai prejudecățile. Cîte căminuri unde mai înainte domnea iubirea și buna înțelegere nu au fost destrămate atunci cînd s-au ivit prejudecăți de o parte sau alta, care au dat naștere la bănuțel, ceartă și la urmă au dus la nerespectarea principilor celor mai elementare care stau la baza unui cămin. Orice cuvînt, orice lucrare făcută de unul sau de altul, este privită cu prejudecată, și neîncrederea ocupă locul de frunte în

relațiile celor care alcătuiesc căminul. Iar respectul și aprecierea cuvenită desigur o vei căuta în zadar în astfel de locuri, și acest lucru despre care am vorbit, în legătură cu căminul, putem spune că se poate ivi și între cei mai buni prieteni, între vecini și chiar între popoare, ca după o conviețuire plăcută, armonioasă plină de respect unul față de celălalt, toate acestea să se prefacă în ruină, din cauza prejudecăților care s-au ivit, și astfel prietenia să se prăbușească pentru totdeauna.

De multe ori desconsiderăm pe cineva, pentru că a căzut într-o greșală și facem aceasta adesea fără să cunoaștem precis motivele care stau la baza căderii sale; mai mult încă: omul se îndreaptă în viața sa, și totuși rămîne în fața ochilor noștri ca ceva „de disprețur”. O dată am vedea în clipele acelea realitatea și am vedea pe om așa cum ar trebui să-l vedem, ca o ființă dornică de a fi înțeleasă, mîngîiată, dornică de un cuvînt bun, atunci în loc să aruncăm cu pietre în el, l-am primi cu flori, în loc să-l lăsăm la poartă l-am invita în fruntea mesei.

„VOI FIȚI DAR DESĂVIRȘIȚI”...

Isus vorbește aci despre iubirea vie, activă, în raporturile noastre unii cu alții. Ținta propusă în aceste cuvinte, adică de a iubi cum iubeste Dumnezeu, este năzuința oricărui ucenic sincer. Iubirea „omului firesc” este numai un rod sãlbat. „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răspătat mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” Acest fel de iubire nu suportă piatra de încercare propusă de Isus. Adevărată „iubire” este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; iubirea nu pizmătește; iubirea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, suferă totul”. (1 Cor. 13, 4-7). Fluvial iubirii vine de la Dumnezeu. Iubirea nu s-a descoperit prin Isus Hristos și este turnată prin Duhul Sfînt în inimile noastre. Rom. 5, 5.

Dacă este primită în inimă, ea va modela viața noastră după caracterul Mîntuitorului și ne va face asemenea Lui în toate. Să rugăm deci pe Dumnezeu ca iubirea Sa, revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfînt să lucreze în noi desăvîrșirea.

ȘTIȚI?

Nr. 3

1. Puteți să dovediți că Isus S-a folosit de cîntare?
2. În care cîntare se află fraza: „Cît va fi ziua de mare eu să-ți cînt neinoțai!”?
3. Cine a spus următoarele cuvinte: „Ziua, Domnul imi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cîntam laudele Lui”.
4. Recomandă apostolul Pavel cîntarea? Unde sorie?
5. Cine și cître cine s-au spus aceste cuvinte: „Trezește-te, trezește-te... Trezește-te, trezește-te și zi o cîntare!”?
6. Despre tine se spune că „n-a lăsat să cadă la pămînt niciunul din cuvintele Sale” (ale lui Dumnezeu)?
7. La cucerirea cărei cetăți a poruncit Dumnezeu să se folosească instrumente muzicale?
8. Despre cine se spune, că n-ar fi răspîdit binefacerea pe care a primit-o din partea Domnului?

RĂSPUNSUL la întrebările „CUNOAȘTEȚI”?

din revista nr. 6 (iunie)

1. Sase. Ioan 5,9; 9,14; Luca 13,10-14; 14,1-6; Marcu 1,21-28; Mat. 12,9-14.
2. Lahmi. 1 Cron. 20,5.
3. Eva.
4. 2 Imp. 19,14.
5. 2 Cron. 34,14.
6. Iosua și Israel. Iosua 6,3,4.
7. Copiii lui Israel. Esra 8,21.
8. Exod. 17,14.
9. Ahaz. Is 38,8.
10. În cartea dreptului. Iosua 10,13 și 14.